

a čekáte, co z toho vyleze. Upřímně lituji fotografy, kteří se vzdali toho podstatného – práce v temné komoře. Doba to od nich patrně žádá. Jsem staromil a nehodlám na tom nic měnit. Kolorovat umím a mám dvě fotografie vytvořené vyloženě jako pocta Janu Saudkovi – a samozřejmě je vybarvuji. Jinak jsem výhradně černobílá nebo sépiová.

Občas jste se v rozhovorech nechávala slyšet, že modelky pro Jana sháníte vy. Kdo je teď shání vám?

Janovi občas ulovím nějakou slovanskou krasavici – to abych nevyšla ze cviku. Já vystačím s rodinou a přáteli. Ono se to stejně nabaluje jako sněhová koule, každý přivede nakonec svou zvědavou kamarádku či kamaráda – nouzi opravdu nemám. A jsou to vyhraněné typy, což je úžasné. Žádné vyžilé modelky a nabalzamovaní manekýni. Lidé z masa a krve. A hojně se hlásí zájemci e-mailem. Ale není nad to, vybrat si lidi sám, osobně.

Vzpomenete si ještě na svoji první modelku a jaké to byly fotografie?

Dívka Adélka, dcera mé přítelkyně. A nezapomenutelně poseděla jako akt mladé dívky na způsob Balthusova obrazu. Jako holka si v této divné době můžu dovolit fotografovat děti a dívky, aniž by mě někdo našel, že jde o něco nemorálního. Mám čistou duši.

„Janovi občas ulovím nějakou slovanskou krasavici – to abych nevyšla ze cviku.“

Jste maminkou dvou dětí, jejichž otec je syn Jana Saudka Samuel. Ti jsou teď často i vašimi modely. Je to proto, že jsou zkrátka „při ruce“, anebo jsou i jiné důvody?

Věru, že jsou pěkně při ruce. Nechtějí honorář a nadto je to baví. A jsou tak proměnliví, že co nevyfotíte teď, za měsíc už je na to pozdě. Jsou živý materiál a byl by hřích toho nevyužít. Hodně teď fotografuji rodinné motivy, a to nejen s vlastními cvalíky. Protože rodina je teď součástí mého života a já nikdy nefotila nic jiného než vlastní život. Těmi fotografiemi mi můžete beztréstně nahlížet do duše.

„Já jsem holka k nezaplacení, chi chi... Jen ty fotografie jsou prodejné.“

Jak dlouho trvá, než dáte svoji fotografii z ruky na prodej?

Když ji někdo chce, třeba hned. Pro mě je podstatné, že mám negativ. Ale vy se asi ptáte, jak dlouho trvá, než fotografie vznikne a je připravena vykročit do světa? Může to trvat den, může to trvat týden, může to trvat měsíc – to podle toho, jak dokážu zmizet do fotokomory. Ale obecně lépe pracuji pod tlakem – čím méně času, tím lépe...

Vyjadřuje se Jan k vašim fotografiím?

Ano. Je kritický a dovede rozpoznat dobrou fotografii. A zrovna tak mizernou. A nešetří mě. Jsem tvrdá palice, hodně na něj dám, ale beztak se nakonec rozhodnu sama. Ale je rozhodně užitečné testovat obrázky na lidech.

Svoje fotografie vystavujete, prodáváte. Kolik už máte za sebou výstav knih, pohlednic...?

Už to asi nespočítám. Ne že by toho byly desítky, ale já si nic nepamatuji. Rozhodující je pro mě dělat si, co mě těší – a ne se samožersky vyžívat v archivu, co kdy kde bylo. Důležitá pro mě byla určitě výstava v Pražském domě fotografie, kde mě mnozí (k jejich vzteku) museli vzít na vědomí. A taky loňská výstava na mezinárodním fotofestivalu v Polsku a v dobré galerii v Moskvě. První kniha se dvakrát vyprodala, na konci roku vyjde druhá. Tak koukám nezlenivět a navzdory tomu, že v posledních letech rodím-kojím-rodím-kojím, nepřestávám pracovat. Pro Jana i na svých fotografiích. Nešetřím se, život je na to příliš krátký.

Prozradíte vaši cenu?

Já jsem holka k nezaplacení, chi chi... Jen ty fotografie jsou prodejné. Mně je hloupé do novin mluvit o ceně – to je, jako bych se ptala „chcete mě?“. Lidé, kteří chtějí vědět, si to zjistí.

Cena je jedna věc, váš emoční vztah k nějaké vaší fotografii, to je jiná – řeknete jaká?

Jsou fotografie, u nichž bych ztratila ne-

gativu oplakala. Pro tu neopakovatelnost okamžiku. Jak jinak – jsou na nich lidé, které mám ráda. Ať už jsou to „Žabky“ = Jan, „Loučení“ = Samuel, „Sára a Sára“ = já se Sárou v břiše a poté v náručí, „Siesta“ = přítelkyně s cvalíky na břiše. Některé fotografie považuji za zázrak, jak se povedly – vím, že už bych je nikdy tak nedokázala zopakovat. A ztratit je, to je jako přijít o vzpomínky a kus života. Ano, fotografie je zázrak, protože zastavuje čas.

Často je vám podsouváno, že váš styl bývá k nerozeznání od Janových fotografií. Myslíte, že tomu někdy bude jinak?

Je tomu jinak. Fotografuji jako ženská a je to znát. A v cizině, kde jméno Saudková nikdo nespojuje se jménem Saudek, mi nikdy nikdo nepoložil takovou otázku – posuzují ty fotografie bez předsudků, nevědí, odkud jsem a kdo je mým učitelem. Víte, to je, jako kdyby bylo zakázáno malovat slunečnice, protože má na ně patent Vincent van Gogh. Fotografuji rovněž a ráda macaté holky jako Jan – protože krásu nelze svázat do těsných a nudných měř 90-60-90 – a přesto jsou jiné, než jak by je portrétoval Jan. Jsou více záhadné, tajemné a smyslné, protože já sama jsem taková.

Text a foto: Josef Louda a archiv Sáry Saudkové

